



Ter nagedachtenis aan

Hendrika Maria Tomesen

Op 16 november 1994 is zij in de vroege morgen rustig in geslapen op haar kamer in het Zorgcentrum Schavenweide te Doetinchem.

Zaterdag 19 november hebben wij afscheid van haar genomen tijdens de Eucharistieviering in de St. Martinuskerk te Wijnbergen. Daarna werd zij begraven op het kerkhof aldaar, vlak bij het oudershuis waar ze op 5 april 1900 werd geboren.

Een lang leven was haar gegeven. Een leven dat werd gekenmerkt door werken en bidden, dienstbaarheid en Godsvrucht.

Diepgelovig en Godsdienstig reeds vanaf haar jeugd. Ze had een groot vertrouwen in de Hemelse Vader en ze was een vurig vereerder van Moeder Maria, haar toeverlaat.

Ontelbare malen gleed de rozenkrans door haar vingers. Daarnaast zijn er vele heiligen te noemen, die zij vereerde en aanriep en waaraan ze haar vragen en zorgen toevertrouwde.

Ze stond bekend als de Missie-tante. Groot was haar liefde en inzet voor het missiewerk. Tot op zeer hoge leeftijd ging ze op pad met missiekalenders en de exemplaren, die ze niet kon slijten, gaf ze maar weg. Talrijk waren haar giften aan allerlei instellingen en vooral missiegenootschappen. Bijdragen, die vaak als het "penningke van de weduwe" kon worden genoemd.

Ze was een bezige bij, met haar brei- en haakwerkjes voor familieleden, bekenden en voor hen, die haar wisten te vinden en haar werk bewonderden.

Reeds op hoge leeftijd gekomen kwam ze op Schavenweide waar ze, genietend van een goede gezondheid, lang zelfstandig haar eigen leven kon leiden.

Door de jaren heen wist ze zich omringd door de blijvende zorg en hulp van Annie en Diny. En daar was ze dankbaar voor. Altijd voor het weggaan bij haar woning of bij het heerleggen van haar telefoon, was haar laatste woord: bedankt!

Het laatste jaar ging het geestelijk en lichamelijk bergafwaarts en opname in het zorgcentrum was het gevolg. Een niet gemakkelijke beslissing en voor Tante Riek een moeilijke overgang. Steeds duidelijker werden de symptomen van haar geestelijke achteruitgang en zij voelde ook lichamelijk haar einde naderen. En hoewel ze zich hierover niet gemakkelijk uitte wakte ze de indruk, dat zij er vrede mee had en naar de hemel verlangde.

Moge ook zij "de beloften van Christus waardig worden", zoals haar ouders reeds baden tijdens het Angelus op de akker.

Dank aan allen voor de bliken van medeleven.

Familie Tomesen

Doetinchem, november 1994